

Ανοσοποίηση

Συλλέκτρια ερειπίων, η ζεστή μήτρα της φύσης
Πληγωμένη από τους κυνόδοντες των εργολάβων
Που σαπίζουν σε μεταλλικά κουτιά, κάτω από γούνες
Ξερνά ακατάσχετα το βρώμικο αίμα της γενιάς τους.
Κάποτε, αποσύρεται στα ενδότερα, αβυσσαλέα βάθη
Απροσπέλαστη, λουσιμένη με σαρωτικές κραυγές
Κόκκινες, πυρωμένες θύελλες
Και τρόπαια αφρισμένου αφανισμού.

Αγελαίου κυνός

Διασχίζω βρωμισμένους δρόμους
Τα πόδια μου γλιστρούν σε ακαθαρσίες
Πάνω μου κρέμονται ανύπαρκτα αστέρια.
Εκπέμπω ένα μονότονο γαλάζιο
Αντανακλάται σε παρμπρίζ αυτοκινήτων
Φωτίζει τις γωνιές των αδεσπότην
Γυρνούν και με κοιτούν θλιμμένα.
Φοβούνται ακόμη τους ανθρώπους
Κι όμως, η μυρωδιά μου δεν τους είναι ξένη
– Είμαι απ' αυτά ένας κι εγώ, δικός τους.

Ανεξάρτητη αρχή

Πυρετός διαβουλεύσεων
Αποθέωση μετριοτήτων
Νόμοι συντεχνιών
Όλα προσυεννοημένα
«Δι' ευχών των –ημετέρων– Αγίων Πατέρων».
Η σκούφια τους κρατάει από μακριά:
Ευσεβείς νοικοκυραίοι
Κάστες φιλόδοξων μικροϊδιοκτητών
Φερέλπιδων μεγαλοαφεντικών
Φυτεμένων πανομοιότυπα νεκρών
–Πατρικές νουθεσίες, ταξικές διδαχές–
Από γενιά σε γενιά παραδίδονται σκήπτρα.
Όλα κληροδοτημένα
Νόμοι συντεχνιών
Αποθέωση μετριοτήτων
Πυρετός διαβουλεύσεων.

Πλήρωμα

Τα υποκριτικά παρακάλια
Στο Θεούλη, δε σε γλυτώνουν
Απ' τον εαυτό σου.
Αυτόν, τον κουβαλάς
Όπου κι αν πας.

Αυτός είναι ο πιο αυστηρός κριτής
Και ξεχωρίζει την αλήθεια
Ακόμη και μασκαρεμένη.
Μέχρι την τελευταία σου ώρα
Κουλουριασμένη, φωλιάζει μέσα σου
Και σε δαγκώνει
Και δεν υπάρχει σωτηρία.

Επιστροφή

Το νερό κυλάει στο αυλάκι
Και το νερό δε γυρίζει πίσω
– Χύνεται από τις χούφτες
Και μένουν αδειανές στο τέλος
Με λίγη μόνο υγρασία
Στα πτερύγια ίσα των δακτύλων
Να θυμίζει πως κάποτε ενωμένα
Κρατούσαν μέσα τους το υγρό στοιχείο
Κι έπειτα μείνανε στεγνές.

Εντομολόγιον

Πίσω απ' τη μάσκα είναι ο ίσκιος
Και δυο κατάμαυρες ακρίδες
Κουνάν μονότονα τα δάκτυλά τους
Δείχνοντας στο παρόν το μέλλον
Ξύνοντας τη μπογιά απ' το δέρμα.
Κάλπηδες! Μόνο που αυτές δεν καλοπιάνονται.
Ίσως με μια άλλη μεταμφίεση...
Για δοκιμάστε!

